

„Хмъ, вижъ каква била работата, каза си тя. Чакай сега да взема този камъкъ и да го хвърля въ долътъ. Ахъ, колко съмъ умна! . . .

Тя заскача отъ радостъ. Тогавъ издигна камъкътъ, тури го на вратътъ си и потегли къмъ долътъ.

„Наистина, колко си умна, бабо мецо“! — промълви си дѣдо Стою и захванъ полегка да слиза отъ дървото. Като дойде до долътъ, тя съ голъма сила хвърли

